

## שור שנגה את הפרה פרק חמישי בבא קמא נב.

עין משפט  
גר מצוה

סו א ב מ"י פ"ב מהל'  
מכירה הלכה ז סמג  
עשין פ"ב טו"ש ח"מ ס'  
קנא סעף ד'  
סו ג מ"י פ"ב מהל' מקי  
ממון הל' ז סמג עשין  
סמ טו"ש ח"מ ס' מ'  
סעף כו'  
סח ד מ"י שם הל' ד  
טו"ש ע' שם סעף  
כב'  
סכ ה מ"י שם הלכה יח  
וע' בהשגות ובמ"מ  
טור ש"ע שם סעף לא'  
עו י מ"י שם פ"ג הלכה  
א סמג שם טו"ש שם  
סעף כא'  
עא ד מ"י שם פ"ב הלכה  
טו סמג שם טו"ש ע'  
עב ח מ"י שם טו"ש שם  
סעף כז'  
עג ט מ"י שם הלכה ז  
טו"ש ע' שם סעף כו'  
עד י מ"י שם הלכה ד  
ועשין בהשגות ובמ"מ  
טו"ש ע' שם סעף כז':

ביון דמסר לו מפתח קנה ה"ד [אי] בבספא כו'. רש"ס מפרש  
צ"פ חזקת הצמים (צ"ב ד' נב: ושם ד"ה נעל) גבי נעל וגדר כל  
שהוא צנכסי הגר דנעל היינו שקצב מנעול צדלת לנעלו דהוי צנין  
אצל סגר הדלת צנכסי הגר אין חזקה דאין זה אלא כמבצירי ארי  
מנכסי חצירו ואע"ג דגבי שכירות

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הצמים אומר צריש מסכת פסחים  
(דף ד. וסע') דשמשטר לו מפתחות  
הוי בחזקת השוכר לצדוק וה"ה  
לקנותו ה"מ מוכר ומשכיר צית  
לחצירו אצל צנכסי הגר מאן מסר  
ליה דליקני וקסה לר"י דהכל משמע  
בהדיא דמסירת מפתח לא קני אלא  
הוי כלאומר לך חזק וקני ודוקא גבי  
חמץ הוא דתלוי במסירת מפתח דמי  
שנפתח בידו עליו לצדוק כיון שהוא  
יכול ליכנס בזה הבית לצדוק ומה  
שפי' דלא קני צנעילת דלת אין נראה  
דצניטין צפרק הזורק (דף עו: עו:) אומר  
גבי גט דחזיל איחי ויחוד ותפתח  
אלמא נעילה לחוד קניא שלא היה  
יכול לעשות שום מנעול דשנת היה  
ואע"פ שאסור לקנות צנצנת צנכסי  
מרת שרי שלא מתקוף דעמו כדאלמרי

צפרק מי שמת (צ"ב דף קט: וסע')  
ובחזקת הצמים (שם דף מ: נמי)  
מוכח גבי ההוא דתנן אלו דברים  
שש להם חזקה ואלו שאין להם חזקה  
ופריך הגמרא מ"ש רישא ומ"ש סיפא  
ומשני אומר רבא כל שאילו צנכסי  
הגר קנה צנכסי חצירו (א) קנה  
צנכסי הגר לא קנה צנכסי חצירו  
לא קנה א"כ הא דקמיני סיפא  
הכנים מרגנולין לתוך הבית הרי זו  
חזקה צנכסי הגר נמי קנה והיינו  
טעמא דקנה דמסתמא כשנמן שם  
מרגנולין נעל דלת כדי לשמור אלמא  
צנעילת דלת סגי ואין לדמות נעילת  
דלת למבצירי ארי דדוקא נתן צנור  
דסכר מנייה מלא הוא דלאמרי בחזקת  
הצמים (צ"ב דף קד: נב:) דהוי כמבציר  
ארי אצל נעל שנעל דלת צפני כל אדם  
ואין מניח אדם ליכנס מוכחא מילתא  
שהצית שלו וקני צנעילה לחודה והא  
דאמר התם הצונה פלטרין צנכסי  
הגר ובא אחר והעמיד להם דלתות  
קנה אורחא דמילתא נקט שאלות  
שמעמיד דלתות רגיל לנעול וה"ה  
נעל ולא העמיד: **בבבדי** שידע. כלומר  
שהקול יא' שהצור מגולה דמסתמא  
שמע ושמאל אומר צנעילה צנעילת  
לא מחייב דאין סומך אשמיעה עד  
שיודיעוהו ורבי יוחנן אומר עד  
שיודיעוהו וישכור פועלים ויכרות

ארוס וה"ה השני שנותנין לו שיעור זה אלא דלא צנין שיודיעוהו  
שכבר ידע ושמאל סגר דמדי י' לו להשיב שם שווריה שלא  
יפול שום דבר צנור: **ואתנן** שוורים ונפלא ש"ה דאי  
נפלו צו גמלים לא מבעיא לן דחייב דהא לגבי גמלים פושע  
הוא וכן משמע הלשון ויש ליתן טעם דבדר דאפילו לא שכיחי  
גמלים כלל יש לחוש שמא יבאו גמלים ויפלו אצל אין לחוש  
שיעורו גמלים ויפלו אחרין כן שוורים:

תא

דא ורואה פטור עד שיודיעוהו ולשון ראשון כשר: ויכרות ארוס כו'. אצל לשני שצא ונשתמש צו לא יהצין שיעורא כולי האי דהוא  
ליה לאחוצי ושומרים עליה: וארעו. קלקלה ונעשה רעושה: ואחו שוורים ונפלו צי. דאי נפלו ציה גמלים לא מבעיא לן דחייב  
דהא לגבי גמלים פושע הוא: אי שכיחי גמלים פושע הוא. אף לגבי שוורים דאית ליה לאסוקי אדעמיה דגמלים מרעי ליה:

ולא

משכוכים. לקמיה מפרש דבר המושך כל העדר אחריו: ה"ד אי  
נמשיכה. שהיכה צמקל ורמזה לפניו שכן דרך צמהה דקה: ליקני  
נמשיכה. למה לי מסירת משכוכים: אי נמשיכה. קני להו שהיה

רה"ר או חצר שאינה של שניהן שאין משיכה קונה שם דאין משיכה  
אלא צמטא או צחצר של שניהן  
צמוכר את הספינה צבצא צמרא  
(דף עו:): **קרקשא** גרסינן. וזו  
שמקרקש צה לפני העדר והולך  
כולו אחריו: עיזא דאולא צריש  
עדרא. יש לצעל העדר עו חריף  
ודרך העזים להלך בראש והעדר  
הולך אחריהם: עיזו לנגדא סמופא.

לעו המושכת מנקה עיניה ונשלת  
ונופלת צבורות והעדר אחריה כן  
כשהמקום נפרע משנאי ישראל ממנה  
לכן פרנסים שאינן מהוגנין:  
**מתנני** כספו הראשון. כשנשתמש  
צו: וצא השני. להשתמש צו: ומאלו  
מגולה. כגון שהתלע ונשבר הכסוי:  
השני חייב והראשון פטור ובגמרא

מפרש עד מתי ראשון פטור. אצל  
לא כסרו ראשון וצא ע"י ומאלו  
מגולה אצל כסרו שניהן ודקתני  
השני חייב הא אוקימנא [נא]: שנינו  
ראשון לשני משתמש וסמך עליו  
שיכסנו: **כספו כראוי**. ועצר עליו  
השור או חמור ונפל ומת: פטור.  
הצאן במשיכה, כמאן  
דאמי ליה לך משוך וקני.  
מאי משכוכית [הכא  
תרגימו] כרכושא. פי'  
כבש גדול שתלוי וזג  
בצורה והולך בראש  
העדר. ר' יעקב אמר עיזא  
דאולא ברישא. פי'  
המהלכת בראש העדר  
שתולין לה וזג בצורה  
הצאן נמשכין אחריה.  
כיון שהחזיק במשכוכית  
ומשך שאר העדר קנה  
הצאן במשיכה. כדדריש  
ההוא גלילאה עליה דרב  
חיסדא. פי' כדאמרינן  
בבבא מקומות אוקי  
אמורא עליה ודרש.  
כדריש רעיא על עניה  
עבדי להו נגידא סמיאת  
ברישא. פי' כשכונס  
הרועה על הצאן משים  
המושך שלהם סומה כדי  
בשליכם בפחותים  
ויוליכם במקום שאין  
מרעה דאלמא בחר מושך  
אולי. כדריש רעיא על  
עניה עבדי נגידא סמיאת.  
פי' משל הוא לענין פרנס  
לפי הדור, כל' מסמא את  
המנהיג להטעות הצאן  
אחריו. וגם אל שפטיהם,  
תרגו ואף [אל] מנגידיו.  
פ"ח דצ"ל, והני שמעיות  
הילכתא נינהו כולה.  
וראשון עד אימת מיפטר  
אמר רב בבדי שידע  
ושמואל אמר בבדי  
שיודיעוהו ורבי יוחנן אמר  
בבדי שיודיעוהו וישכור  
פועלים ויכרות ארוס  
ויכנסו. פ"ח דצ"ל  
הילכתא כרבי יוחנן.

נז או צב. כלומר אע"ג דקטנים הן וליכא למימר איצטע להו עיוני  
ומיזל אפ"ה פטור מגזירת הכתוב: שור ולא אדם חמור ולא כלים [נא]:  
**גב' וראשון עד אימת מיפטר**. היכא דצא השני ונשתמש צו ולא  
כסרו עד אימת רמיא כולה חיוצא אשני וראשון פטור: צנדי שידע.  
שיצא גס הראשון אחרין כן ויראנו מגולה הואיל ושניהן יודעין שהוא  
מגולה רמיא חיוצא אחריו: **ושמואל אומר צנדי שיודיעוהו**. אע"פ  
שלא צא וראשו חייב צחלקו ולא רמיא כולה אשני דהא לא גיליהו  
דנחיציה משום פותח לשון מורי. לשון אחר עד כדי שיודיעוהו אפי'

צא ורואה פטור עד שיודיעוהו ולשון ראשון כשר: ויכרות ארוס כו'. אצל לשני שצא ונשתמש צו לא יהצין שיעורא כולי האי דהוא  
ליה לאחוצי ושומרים עליה: וארעו. קלקלה ונעשה רעושה: ואחו שוורים ונפלו צי. דאי נפלו ציה גמלים לא מבעיא לן דחייב  
דהא לגבי גמלים פושע הוא: אי שכיחי גמלים פושע הוא. אף לגבי שוורים דאית ליה לאסוקי אדעמיה דגמלים מרעי ליה: